

povinen náklady exekuce napřed sám zapraviti, a o tom, zda je povinný má nahraditi vymáhajícímu věřiteli, musil by teprve rozhodnout exekuční soud podle § 41 c. ř. s. a § 78 ex. ř., uvažuje účelnost a nutnost nákladů. Proto rekursní soud právem exekuční návrh na vydobytí proti povinnému zamítl.

Čís. 9340.

Rozsudek odvolacího soudu, proti němuž není dovolání, nabytí moci práva, třebaž byl doručen za soudních prázdnin.

Ustanovení § 225 c. ř. s. se nevztahuje na lhůtu k rozsudečnému plnění podle § 409 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 803/29.)

Soud první stolice povolil exekuci, rekursní soud exekuční návrh pro tentokráte zamítl. Důvody: Právem stěžuje si povinná strana do usnesení okresního soudu ze dne 24. července 1929, jímž byla k žádosti vymáhajícího věřitele povolena exekuce zabavením, uschováním a prodejem svršků k vydobytí jeho pohledávání 1736 Kč proti dlužníku podle rozsudku okresního soudu ze dne 1. března 1929 rozsudkem krajského soudu jako odvolacím soudem ze dne 19. června 1929 potvrzeného. Jest sice jisto, že rozsudek okresního soudu, byv rozsudkem odvolacího soudu v celém rozsahu potvrzen, vešel podle ustanovení § 502 c. ř. s. a čl. IV. zák. ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. v moc práva, ježto další opravný prostředek (dovolání) jest nepřipustný, avšak lhůta k plnění, tak zvaná pariční podle § 409 prvý odstavec c. ř. s. (sr. rozh. nejvyš. s. ze dne 21. února 1906, čís. 2920, 973 sb.), počala ode dne doručení rozsudku odvolacího, od 4. července 1929. V projednávaném případě základem exekuce má býti rozsudek ze sporu, který není po zákonu prázdninovým. Vzhledem k tomu, že počátek pariční lhůty připadá do soudních prázdnin, prodlužuje se podle § 225 c. ř. s. automaticky lhůta ta o zbývající dobu prázdnin. Lhůta ta není lhůtou procesní, nýbrž zákonnou lhůtou (srv. strana 374 Neumann, Komentář k c. ř. s.) a na ni se vztahuje ustanovení § 225 c. ř. s. Exekuční žádost u soudu první stolice ze dne 22. července 1929 podaná jest předčasnou, ano nebylo hleděno k tomu, že pariční lhůta připadla do soudních prázdnin.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud správně uvedl, že odvolací rozsudek, na jehož základě bylo žádáno o exekuci, nabytí moci práva, ježto dovolání není přípustné, i když se doručení stalo v době soudních prázdnin. Rozsudek ten jest tedy exekučním titulem podle § 1 čís. 1 ex. ř. Mylně má rekursní soud za to, že lhůta k rozsudečnému plnění ve smyslu § 409 c. ř. s. staví

se za soudních prázdnin. Na lhůty k rozsudečnému plnění se ustanovení § 225 c. ř. s. nevztahuje. To bylo vysloveno již zodpověděním otázek k § 225 c. ř. s. Nejde o lhůtu procesní k provedení procesního úkonu smlouvou stran neprodlužitelnou, nýbrž o lhůtu dohodou stran prodlužitelnou stanovenou sice soudem, ale nikoli k úkonu procesnímu, nýbrž k plnění materiálního závazku. Na takové lhůty se nevztahuje ustanovení § 225 c. ř. s., který má na mysli lhůty k procesním úkonům. Proto, padla-li lhůta k plnění do soudních prázdnin, nebyl její běh staven prázdninami, a první soud právem povolil exekuci.

Čís. 9341.

Již v návrhu na povolení prozatímního opatření jest přesně označiti nárok, pro nějž se navrhuje prozatímní opatření.

(Rozh. ze dne 8. listopadu 1929, R I 848/29.)

Návrhu na povolení prozatímního opatření soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ustanovení § 389 ex. ř. zcela zřetelně ukládá navrhovateli prozatímního opatření, že má mimo jiné také přesně označiti nárok, pro který se domáhá zatímního opatření. Návrh stěžovatelův však ohrožený nárok přesně neurčuje, nýbrž jen zcela povšechně tvrdí, že jde o soukromoprávní nárok, vyplývající z jeho práva nájemního. Nepřesné určení nároku nemůže ovšem stěžovatel napravit teprve v řízení opravném, neboť pro povolení prozatímního opatření jest rozhodným obsah návrhu (arg. § 389 ex. ř., slova »podávajíc návrh na prozatímní opatření«, něm. »bei Stellung des Antrages hat er den Anspruch genau zu bezeichnen«) a dovolací rekurs mylně doličuje, že prý soud mohl a měl z obsahu návrhu posouditi, o jaký nárok navrhovateli jde, — ježto tento názor jest v přímém rozporu s velicím předpisem § 389 ex. ř.

Čís. 9342.

Vyrovnačí řád.

Rekurs do usnesení o zastavení vyrovnacího řízení nemá sice odkladného účinku, avšak, zruší-li rekursní soud zastavovací usnesení, působí rozhodnutí rekursního soudu zpět a uvede vše v dřívější vztah. Veškerá právní jednání, opřená o zastavovací usnesení, pozbývají platnosti a jest je prohlásiti za bezúčinná.

S hlediska § 47 vyr. ř. rozhoduje, zda se ujednáním poskytuje objektivně věřiteli zvláštní výhoda, úvahy subjektivní nepřicházejí v úvahu. Ujednání se stalo v souvislosti s vyrovnacím řízením, došlo-li k němu